

řidičova zavinění záležící v porušení jen jednoho předpisu a v zachování předpisů ostatních má význam jen při stanovení podílu, v kterém má uhraditi nároky poškozeného. V té příčině se nejvyšší soud připojuje k důvodům odvolacího soudu, podle nichž byla shledána u žalobce převážná vina na srážce, a shledává i poměr stanovený odvolacím soudem správným. Proto nebylo dovolání žalovaných vyhověno.

Čís. 16011.

Dědic se může domáhati na odkazovníkovi určovací žalobou zjištění, že vyplacením peněžité částky v určité výši dostal své povinnosti z odkazu a že odkazovník nemá nároku na větší plnění.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1937, Rv I 2153/35.)

Žalobkyně se přihlásila jako jediná dědička ze závěti bezvýminečně k pozůstalosti po svém manželovi Janu G., který žalované obci ve své závěti ze dne 26. září 1931 odkázal 10.000 Kč na osvětlování ulic s omezením, že, nedovolí-li to majetkové poměry, lze darovati žalované obci méně. Ježto se v době manželovy smrti dne 28. ledna 1934 podstatně zhoršily poměry zůstavitelovy proti stavu v době zřízení závěti, nabídla žalobkyně žalované obci na úplné vyrovnání řečeného odkazu částku 3.000 Kč. Žalovaná se však tou částkou, později složenou u soudu (§ 1425 obč. zák.), nespokojila a hrozila žalobkyni žalobou na zaplacení celého odkazu 10.000 Kč. Domáhá se proto žalobkyně soudního výroku, aby bylo určeno, že žalobkyně jako přihlášená dědička po zemřelém svém manželu Janu G. dostala svému závazku k splnění posledního pořízení jmenovaného zůstavitele zaplacením částky 3.000 Kč žalované obci a že žalované nepřísluší proti žalobkyni právo na větší plnění. Nižší soudy žalobu zamítly a první soud uvedl v otázce, o níž jde, v důvodech: Soudu bylo se především zabývatí z úřadu otázkou, zda žalobkyně má skutečně právní zájem na tom, aby bylo co nejdříve určeno, jakou částku má žalovaná obci zaplatiti na splnění jí uloženého odkazu. K tomu jest podotknouti, že žalobkyně nebyla nucena nastupovati žalobou, ježto jí bylo možno složití sporný odkaz podle § 159 nesp. pat. u soudu, načež mohlo dojít k odevzdání pozůstalosti a žalobkyně mohla vyčkávati, zda žalovaná vznese žalobu. Tím však by se žalobkyně octla ve stavu nejistoty ztíženém i tím, že by byla značná peněžitá částka vázána. Za toho stavu má proto žalobkyně nepochybně zájem na tom, aby tento stav nejistoty byl co nejdříve skončen a též pozůstalostní řízení přivedeno k definitivnímu konci. K tomu cíli jest oprávněna podati žalobu určovací. V tom smyslu rozhodl i nejvyšší soud v obdobném případě řešeném ve Sb. n. s. č. 6533.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání z důvodů, o něž tu nejde, a v otázce, dotčené v právní větě, schválil důvody soudu první stolice.